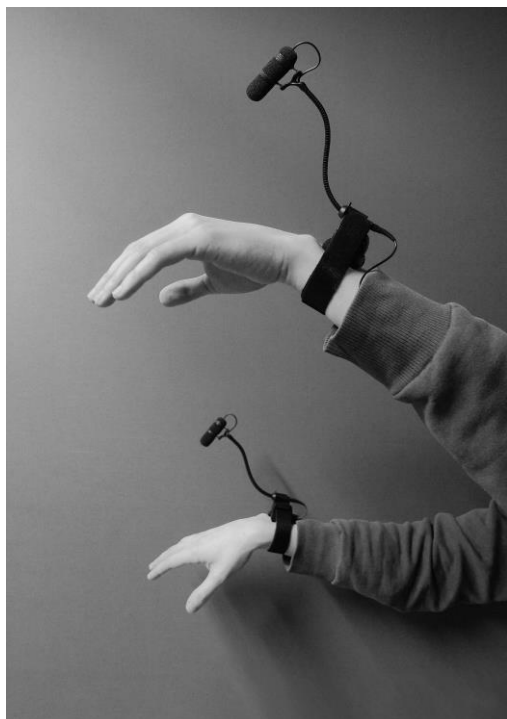

ÅPNINGSKONSERT

Åpningskonserten til Schizophonium vil inneholde fremføringer av flere av prosjektene som inngår i min masteroppgave ved Institutt for Musikk, NTNU, avdeling musikkteknologi.

Prosjektet er en multimedial utforsking av hva den tsjekkisk-brasilianske mediefilosofen Vilém Flusser ville kalle den fotografiske kulturen. I boka *Towards a Philosophy of Photography* argumenterer Flusser for at automatisk mimesis – det vil si apparatdrevet avbildning, fotografi – innebærer en like stor kulturell revolusjon som oppfinnelsen av skriftspråket. Hans hovedpoeng er at den informasjonsformidlingen som finner sted i fotografiet er umulig uten at teknologien (og teknologihistorien), bildehistorien, fotograferings-praksisen og publikums blick inngår i et gjensidig avhengig forhold – og endres deretter. Det er nytteløst å forsøke å utdype dette i detalj her, men kort fortalt innebærer automatisk mimesis en langt høyere abstraksjonsgrad enn for eksempel maleriet, all den tid fotografiet oppstår i krysningspunktet mellom langt utviklede

teknologiske, estetiske, mediebestemte og forbruksmessige kulturer. Det resulterende bildet er mer enn noe annet et syntetisk kulturelt konstrukt, til tross for dets tilsynelatende nøytralitet og naturtro gjengivelse av det avbildede objektet. Flussers bok er for øvrig lettlest, klokt skrevet – og hermed anbefalt.

Hva har så dette med lyd og musikk å gjøre? Etter mitt skjønn kan mye av Flussers tenkning også appliseres på den andre formen for automatisk mimesis vår sivilisasjon har utviklet: Lydopptaket. Gjennom syv separate kunstverk/komposisjoner, der lyd utgjør et viktig eller det viktigste elementet i alle, har jeg forsøkt å utforske kontrasten mellom automatiske mimetiske produkter og den faktiske verden fra forskjellige innfallsvinkler. Åpningskonserten inneholder fire av disse, og installasjonene *Kutt/Morf* og *Schizophonium* utgjør det femte og sjette. Det syvende, videoen *Kontinuum*, kan sees og høres på amundulvestad.no.

1. Parhelia

Parhelia er et forsøk på å vise at ethvert lydopptak er et *smalt utsnitt av en situasjon*, og ikke en nøytral gjengivelse av lydkilden. Symbalen, som spilles tremolo og danner et mer eller mindre statisk teppe, fanges opp av ti mikrofoner. Den musikalske formen dannes utelukkende av å veksle mellom disse mikrofonene. Lysene tennes kun når deres respektive mikrofoner er i bruk. Perkusjonist: Mathieu Lacroix.

2. ppppp

ppppp er en komposisjons- og improvisasjonsteknikk der jeg ved å påføre mikrofoner på hendene til en instrumentalist, fanger opp lyder fra instrumentet vi ellers ikke kan høre uten å legge øret inntil. Igjen er lydopptaksteknologien som *utsnitt tema_ppppp* vil fremføres i to versjoner: En med piano og en med symbal. Tomas Järmyr fremfører på symbal.

3. Magnet

I Magnet, en komposisjon for cello og elektronikk, sender jeg lyden som fanges opp av en mikrofon tilbake inn i celloen. Lyden prosesseres digitalt før den sendes tilbake til instrumentet. Dette er tenkt som en slags motgift mot *schizophonia*, altså løsrivelsen av lyd fra kilde. Komposisjonen kan til en viss grad sees som en lydlig analog til en *ready made*: Objektet som representerer seg selv.

4. Tock

Tock er tenkt som en slags *tour de force* i lydlig prosessering. Ettersom automatisk mimesis i stadig større grad også involverer automatisk estetisk-korrektiv prosessering – jamfør autotune av sangere som synger surt, eller enkelte mobilkameraers *beauty mode* som fjerner kviser og rynker idet du tar bildet – synes jeg det er interessant å vise hva slags enorm transformativ kraft som ligger i den mimetiske teknologien. Hvordan ser og høres verden ut gjennom denne teknologien om hundre år? En helt enkel tikking fra en mekanisk klokke er *den eneste* lydkilden i Tock. Den musikalske formen realiseres kun gjennom forskjellige former for prosessering av tikkingen.

Denne utstillingen og konserten hadde ikke vært mulig uten støtte fra NTNU. Sigurd Saue, min veileder i dette prosjektet, har vært en enorm hjelp både teoretisk og praktisk, og har på heltemodig vis håndtert hver eneste høytsvevende idé jeg har kommet med underveis. Avdeling for musikkteknologi har også generøst bidratt med lån av høyttalere til Schizophonium.

Jeg vil også takke Erik Lundhaug for hans vanvittige utholdenhet, engasjement og entusiasme i sin rolle som teknisk rådgiver for Schizophonium. Hvis den som leser dette noen gang har behov for teknisk støtte – ikke ring Erik, jeg vil ha han for meg selv. Tusen takk også til alle musikerne som bidrar både i installasjonen og på konserten og som på den måten omformer mine ideer til inspirerende, vibrerende godlyd. Sist, men ikke minst, en stor takk til TSSK som har gitt meg en helt strålende arena å vise dette prosjektet på.